

forekommer os for Kongens Regjering at være ikke blot en skyldig Retfærdigheds-, men en uestergivelig Klogskabs-Forbring. Kun derved vil den efter vor Formening, uagtet Alt, hvad der er foregaaet, endnu kunne vente, mægtigt og hurtigt at løfte Folket og samle det om Kongen.

Grundloven af 5te Juni 1849 er vel, som ethvert Menneſteværk, ikke uden sine Ufuldkommenheder. Tallet være imidlertid den mægtige Frihedsaaud, der i 1848 bejalede Folkene og beherskede Regjeringerne, ere disse Ufuldkommenheder, sammenligningsviis med andre, — gjældende eller paatænkte — Forfatningers, kun lidet bethydenne efter vort Lands Forhold og Erfaringens Vidnesbyrd. I ethvert Fald kunne vi ikke for vort Land erkjende den constitutionelle Lære, man fra Regjeringens Side har villet gjøre gjældende imod denne Grundlovs Sammensætning af vort Landssting. Naar man i Henhold til denne Lære har villet bygge det om med Kongevalg eller Klassevalg osv., og derved give det et andet, forskjelligt, næsten modstridende Grundlag overfor Folkethinget, kunne vi ikke tilbageholde, at selve denne Lære dog ikke har bestaaet for Erfaringens Prøvelse, at den for Videnskaben turde være en forældet, og at den i hvert Fald kun slet vil passe for vore Forhold. En Omdannelse af vort Landssting i denne Retning vilde efter vor bedste Overbeviisning i sit Resultat kun vise sig lidet nyttig for det tilsigtede Formaal, men ufeilbarligt skadelig for den Enighed i Folket og med Kongen, som under vore nærværende Forhold er af en saa overordentlig Bigtighed. Vi formene, at saadanne Konge- eller Klassevalg nærmest vilde føre til en Misstemning og Strid i Folkerepresentationen og i selve Folket, som næsten maatte umuliggjøre en Hovedbetingelse for vor Fremtid, en ved et stærkt Folk stærk Regjering.

Ligesom Gjenindsførelsen af Sunigrundloven uforandret maa erkjendes at have Folkets store Fleerhed for sig, saaledes kan den ogsaa forudsiges at ville have for sig dette Things og Rigsdagens Fleerhed saavel nu, som efter Afbalgenes ifølge § 100. Det ligger efter vor bestemte Formening i

Rigsdagens og Folkets egen Haand ved Fasthed og Udholdenhed at erholde den tilbage, som den gjaldt før Indskrænkningen den 2den October 1855. Rigsraadets Representation af det danske Folk er efter Manges Formening bortfaldet med det Fælleskab med andre Landsdele, som den nærværende Regjering har frastrøbet os i den ulykkelige Fredsact af 30te October, og Rigsraadet selv maa, ved at samtykke i denne Fred, tillige efter vor Formening have stadfæstet Ophævelsen af det Grundlag, hvorpaa den hvilede. Den Regjering vil neppe kunne dannes, der under vore nærværende Forhold ret længe kan bestaae med og ved Rigsraadet, og den Regjering vil endnu vanskeligere kunne dannes, der ret længe kan undgaae eller omgaae Rigsdagen, som Rigsrepresentation for alle Rigets Anliggender. For Lovbrud og Vold behøver det danske Folk ikke at frygte under Kong Christian den 9de.

Udvalgets Fleertal (Carlsen, Christensen, P. Hansen, Hasle og S. Sorgenſen) tilraader Thinget at vedtage uden Forandring Folkethingets Forslag til „Grundlovsbestemmelse, hvorved den i kongelig Kundgjørelse af 2den October 1855 bekendtgjorte Indskrænkning af Grundloven af 5te Juni 1849 ophæves“.

Et Mindretal (Bloug, Steel og Thalhøyer) anseer Rigsdagen og Rigsraadet baade for lige lovlig bestaaende og for lige lovlig berettigede til at vedtage Rigets fremtidige Forfatning, og have ikke kunnet finde det rigtigt eller nyttigt, at Rigsdagen har taget Forfatningspørgsmaalet for, inden Rigsraadet har affluttet dets Forhandling, siden Regjeringen nu engang først har henvendt sig til dette. Vi vilde derfor ønsket denne Sags Forhandling i Landsstinget udsat, indtil Rigsraadets Afgjørelse foreligger. Men da det dog er muligt, at den kan komme til at foreligge, inden nærværende Forslag bringes til tredie Behandling i Thinget, have vi hverken villet undslaae os for at deeltage i Udvalgets Overveielser eller for at fremlægge et Udkast til Danmarks Riges